

D ů v o d y :

Příkázání pohledávky 3.400 Kč s přísl. notáři L. K. a odkázání odporu proti tomuto příkázání na pořadí práva se stalo neprávem. Tato pohledávka byla sice pod C 28 zajištěna dne 9. července 1930 vnučeným zástavním právem pro Úvěrnu v K. a v den dražby nemovitostí t. j. 22. října 1932 byl vložen převod tohoto zástavního práva notáři K. a to na základě postupní listiny z 11. května 1932. Než zmíněná pohledávka zanikla podle zápisu ze dne 30. dubna 1932 č. j. E 1308/31-27 zaplacením a tím zaniklo i exekučně pro ni vydobyté zástavní právo a to proto, že exekuční zástavní právo trvá jen potud, pokud to odpovídá skutkovému stavu, bez ohledu na stav knihovní (sb. n. s. 4956, 7548, 12854). Zmíněným zápisem sepsaným již před vystavením zmíněné postupní listiny, tudíž veřejnou listinou, jejíž obsah podle § 292 c. ř. s. jest míti za správný, je totiž prokázáno, že 30. dubna 1932 sám notář K. v zastoupení povinné vykázal zaplacení a navrhl nejen zrušení dražebního řízení, nýbrž i výmaz zástavního práva. Takovým placením nastal podle § 1412 obč. zák. zánik pohledávky a s ním i zánik zástavního práva. Přihláška této pohledávky k rozvrhu by mohla proto podle §§ 210 ex. ř. a 214 ex. ř. přivoditi její příkázání jen, kdyby byl notář K. předložil listiny, z nichž by bylo zjevno nejen, že ve skutečnosti nikoli povinná, nýbrž on sám svým jménem zaplatil pohledávku Úvěrny v K., nýbrž také to, že on již před placením anebo aspoň při placení žádal na Úvěrnu v K. postoupení jejích práv, takže by došlo k výkupu pohledávky ve smyslu § 1422 obč. zák. To však notář K. neprokázal, takže dle exekučních spisů bylo v rozvrhovém řízení považovati uvedenou pohledávku 3.400 Kč s přísl. i se zástavním právem za zaniklé, a nebylo je proto z nejvyššího podání příkázati. Právem také vytýká dovolací rekurs i to, že v pořadí příkázaných pohledávek byly příkázány i útraty, které podle § 216 posl. odstavce ex. ř. nepožívají stejného pořadí s jistinou. Knihovním věřitelům, kteří nejsou vymáhajícími věřiteli v dražebním řízení, ve kterém došlo k rozvrhu, jest sice v pořadí jistiny příkázati také všechny útraty vzešlé jim při dřívější jimi vedené exekuci na nemovitost, ale jen potud, pokud byly již soudně určeny. Útraty mobilární exekuce a útraty vzešlé po příklepu lze dle stálé judikatury přisouditi k úhradě z nejvyššího podání jen tehdy, vázlo-li pro ně zástavní právo na příklad ve zvláštní jistotě zřízené za vedlejší závazky, čemuž zde tak nebylo (sb. n. s. 5700, 7689, 9049, 10975, 12152).

Čís. 14224.

K vydobytí útrat slehnutí a případných dalších nutných výloh, které byly nemanželské matce přiznány podle § 167 obč. zák., lze vésti exekuci podle druhého odstavce § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, R I 3/35.)

Opačně: sb. n. s. čís. 618.

Exekuční soud povolil nemanželské matce k vydobytí útrat slehnutí (§ 167 obč. zák.) proti povinnému exekuci zabavením třetiny jeho důchodů s obmezením, že mu musí zůstatí ročně 3.000 Kč volných. Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu potud, že vyslovil, že dlužníku musí zůstatí ročně 6.000 Kč volných. Důvody: Dlužník byl odsouzen k zaplacení nákladů slehnutí. Náklady ty nejsou výživným ze zákona plynoucím a proto nutno použití ustanovení odst. I. § 1 zák. čís. 314/20 ve znění zák. čís. 177/24, podle kterého může býti zabavena toliko třetina platu a to tak, že dlužníku musí zůstatí volný roční příjem 6.000 Kč.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V návrhu na povolení exekuce jest uvedeno, že jde o nárok na výživné. Z údajů stran učiněných v rekursu resp. dovolacím rekursu vyplývá, že exekuce se vede k vydobytí náhrady příslušející nemanželské matce podle § 167 obč. z., přisouzené jí kontumačním rozsudkem okresního soudu v T. Útraty slehnutí a případné další výlohy následkem slehnutí nutné nelze oddělovati od útrat výživy nemanželské matky po dobu prvních šesti týdnů po porodu. Všecky tyto výlohy, o nichž je řeč v § 167 obč. zák. tvoří celek mající za účel zabezpečiti možnost, aby nemanželská matka mohla přestáti porod a by po dobu šestinedělí bylo postaráno o její výživu. Vymáhaný nárok spadá tudíž pod pojem »zákonného výživného«, a je proto k jeho vydobytí přípustna exekuce podle druhého odstavce § 1 zákona z 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n.

Čís. 14225.

Složením jistoty k soudu je podle § 56 c. ř. s. a § 78 ex. ř. zřízeno zástavní právo k předmětu složenému pro nárok, vzhledem k němuž jistota byla dána, a nelze jistotu tu bez svolení vymáhajících věřitelů ani vydati ani jí k jinému účelu použití.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, R I 90/35.)

Exekuční soud povolil povinné Marii R-ové odklad exekuce pod podmínkou, že povinná složí podle § 44 II. ex. ř. jistotu. Jistota ta byla povinnou složena. Po uplynutí lhůty, na kterou byl odklad exekuce povolen, prohlásil H. T., že převezme za podmínek v § 271 I. ex. ř. zabavené věci a navrhl, by složená jistota byla považována za jistotu zádušnou § 271 I. ex. ř. První soud vyhověl tomuto návrhu, rekursní soud k návrhu vymáhajícího věřitele dr. Gustava H-a zrušil usnesení prvního soudu, pokud jím bylo vysloveno, že povinnou složená jistota podle § 44 II. ex. ř. má býti nyní jistotou podle § 271 I. ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.